

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobců: **a) Ing. V. M. a b) Mgr. et Mgr. D. P.**, oba zastoupeni JUDr. Martinem Purkytem, advokátem se sídlem Praha 5, nám. 14. října 496/13, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2019, č. j. 62 A 125/2017 – 136,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci a) **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce, JUDr. Martina Purkyta, advokáta.
- IV. Žalobkyni b) **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce, JUDr. Martina Purkyta, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 3. 2017, č. j. SPU 613128/2016, zamítl jako opožděná odvolání žalobců směřující proti rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihomoravský kraj, pobočky Hodonín (dále jen „*prvostupňový orgán*“), ze dne 2. 8. 2016, č. j. SPU 130933/2016/523204/Ši (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byl schválen návrh komplexních pozemkových úprav

v katastrálním území M. a v navazujících částech katastrálního území D. a Č. Žalovaný svůj postup odůvodnil tak, že žalobcům počala běžet lhůta k podání odvolání dne 21. 8. 2016, poslední den 15 denní lhůty tak nastal dne 5. 9. 2016. Žalobce a) však odvolání podal teprve dne 7. 9. 2016 a žalobkyně b) dne 15. 9. 2016.

[2] Žalobci podali proti rozhodnutí žalovaného žalobu Krajskému soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 23. 5. 2019, č. j. 62 A 125/2017 – 136, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud předně uvedl, že správní řízení v této věci bylo vedeno a zahájeno podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád); dále jen „*správní řád z roku 1967*“. Pravidla obsažená v tomto zákoně proto měla být aplikována i na doručování prvostupňového rozhodnutí. Není však pochybením, které by se mohlo negativně projevit v procesních právech účastníků řízení, pokud prvostupňový orgán postupoval dle § 23 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád z roku 2004*“).

[4] Podle § 24 odst. 2 správního řádu z roku 1967 totiž platilo, že nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Pravidlo vyplývající z § 23 odst. 1 správního řádu z roku 2004 je pro adresáty příznivější, a to zejména s ohledem na délku úložní doby a poučení na výzvě k vyzvednutí písemnosti. Z něj totiž vyplývá, že nebyl-li adresát při doručování zastižen a písemnost mu nebylo možné doručit ani jiným přípustným způsobem, písemnost se uloží. Podle § 23 odst. 4 správního řádu z roku 2004 se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost vyzvedl ve lhůtě 10 dnů; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Z § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 dále vyplývá, že pokud si adresát uložené písemnosti nevyzvedne tuto písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

[5] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce zpochybňující závěr žalovaného o opožděnosti podaných odvolání. Ztotožnil se se žalovaným, že z doručenek (u nichž platí vyvratitelná domněnka správnosti údajů na ní uvedených) založených ve správním spise vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobcům doručeno fikcí dne 21. 8. 2016 (dle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 – pozn. soudu). Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009 - 61, uvedl, že aby žalobci zpochybnili údaje vyplývající z doručenky, museli by předeštit jinou, avšak srovnatelně pravděpodobnou a důvěryhodnou verzi reality, která by svědčila ve prospěch jejich tvrzení, že k doručení písemností nedošlo. Takovým dokladem by podle krajského soudu v daném případě měla být vrácená obálka obsahující prvostupňové rozhodnutí s odtrženým oznámením (výzvou žalobcům k vyzvednutí zásilek). Krajský soud takovou obálku ve správním spisu nenalezl, což odpovídá také sdělení žalobce a) i žalovaného u jednání soudu, že v této obálce bylo předáno prvostupňové rozhodnutí žalobci a) poté, co se dne 25. 8. 2016 dostavil k prvostupňovému orgánu. Žalobkyni b) pak

pokračování

bylo toto rozhodnutí v originální obálce předáno dne 31. 8. 2016. O předání písemností žalobcům učinil prvostupňový orgán zápis, který oba žalobci podepsali, a pořídil kopie obálek (zápis i kopie obálek jsou součástí správního i soudního spisu - pozn. soudu).

[6] Krajský soud dále uvedl, že z kopií obálek, ve kterých bylo žalobcům doručováno prvostupňové rozhodnutí, je patrné, že došlo k odtržení výzvy k vyzvednutí zásilky a je na nich uvedeno, že písemnosti byly připraveny k vyzvednutí ode dne 11. 8. 2016. Na zadních stranách obálek je pak poštovní pobočkou v M. potvrzeno, že zásilky byly odesilatelům vráceny zpět, protože si je adresáti nevyzvedli. Tuto skutečnost dosvědčuje také printscreen z internetových stránek www.postaonline.cz/trackandtrace. Žalovaný proto podle krajského soudu postupoval správně, pokud vycházel z údajů na vrácených obálkách, a neměl povinnost dále ověřovat, zda byla žalobcům skutečně zanechána výzva k vyzvednutí zásilek.

[7] Zpochybnění údajů o doručování ze strany žalobců totiž zůstalo v rovině tvrzení (odkazovali na „nepořádek“ na poštovní pobočce v M. a údajné časté chyby při doručování písemností ze strany této poštovní pobočky). Krajský soud také připomněl, že žalobci nepodalíu České pošty reklamaci poté, co se dozvěděli, že jim měla být doručována prvostupňová rozhodnutí, ačkoli - podle jejich verze - o doručování písemností nebyli poštou vyrozuměni.

[8] Z výše uvedených důvodů krajský soud uzavřel, že je správný závěr žalovaného, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobcům doručeno fikcí dne 21. 8. 2016. Od tohoto dne žalobcům běžela 15 denní lhůta k podání odvolání. Odvolání žalobce a), které podal dne 7. 9. 2016, stejně tak odvolání žalobkyně b) učiněné dne 15. 9. 2016, jsou tedy opožděná (lhůta k podání odvolání žalobcům marně uplynula dne 5. 9. 2016).

[9] Rozsudek krajského soudu napadl žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatelé namítají, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že v jejich případě byly naplněny zákonné podmínky, aby mohla nastat fikce doručení prvostupňového rozhodnutí. V této souvislosti citují § 23 odst. 4, větu druhou správního řádu z roku 2004, která stanoví, že *je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil*. Při doručování prvostupňového rozhodnutí se ve sféře dispozice stěžovatelů neocitly výzvy k vyzvednutí zásilek ani rozhodnutí žalovaného (stěžovatelé zřejmě minili prvostupňové rozhodnutí – pozn. soudu). Nedoručené písemnosti nebyly do jejich domovní schránky vhozeny ani následně (po uplynutí desetidenní lhůty) a byly vráceny žalovanému (pravděpodobně i zde měli na mysli prvostupňový orgán – pozn. soudu). Tím, že nedoručené obálky byly vráceny žalovanému (míněno prvostupňovému orgánu – pozn. soudu), místo toho, aby byly uloženy do domovní schránky stěžovatelů (popřípadě jejich P. O. Boxu), a že se tento správní orgán nepokusil stěžovatele kontaktovat, aby si písemnosti vyzvedli, došlo k porušení principu dobré správy a principu veřejné správy jako služby veřejnosti. K navrácení zásilky

odesílateli totiž má být přistoupeno teprve poté, co není možné písemnost se vložit do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo.

[11] Stěžovatelé dále nesouhlasí s tím, že nenabídli jinou „srovnatelně pravděpodobnou a důvěryhodnou verzi reality“, oproti té, která vyplývá z doručenek (jak to předpokládá rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 65/2009 – 61, na který odkázal krajský soud). Mají za to, že oproti žalobci, jehož věc Nejvyšší správní soud posuzoval v judikovaném případě, navrhli důkazy na podporu tvrzení, že neobdrželi výzvu k vyzvednutí uvedených zásilek.

[12] Předložili totiž čestné prohlášení tří lidí, kterým nebylo oznámení o uložení zásilky vloženo do poštovní schránky a nebyla jim dána možnost se s rozhodnutím žalovaného (míněno opět prvostupňové rozhodnutí – pozn. soudu) seznámit. Dále stěžovatel a) na jednání před krajským soudem uvedl, že pochybení zaměstnanců České pošty jsou u nich častá. Skutečnost, že problémy s doručováním nejsou nahodilé, dokládá také poštovní věstník Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „ČTÚ“) ze dne 11. 6. 2019. Ten v části 4.1, větě druhé uvádí: „Zdaleka nejčastěji se Úřad setkával se stížnostmi veřejnosti na neučiněný pokus o dodání poštovní zásilky, nezanechání výzvy k vyzvednutí zásilky v případě neúspěšného pokusu o dodání.“ Problémy s doručováním ze strany České pošty jsou zmíněny také v tiskové zprávě ČTÚ ze dne 21. 5. 2019 a hovoří o nich i mluvčí ČTÚ v rozhovoru pro TV Nova. Tyto písemnosti stěžovatelé přikládají jako důkazy ke kasační stížnosti. Nakonec uvádějí, že je podstatné, že stěžovatelé doručení uvedeného rozhodnutí očekávali a že se o jeho doručování dozvěděli od jiné jejich známé osoby, která žije v Rakousku. Prokázali tak, že mají zájem na převzetí předmětného rozhodnutí, pro které se sami osobně dostavili. Žalobcům by tedy nemělo jít k tíži pochybení České pošty při doručování tohoto rozhodnutí, jelikož se jedná (jak plyne z výše uvedených důkazů) o „systémový problém“.

[13] Nakonec stěžovatelé zpochybňují závěr krajského soudu, že obálka s odtrženým ústřížkem je důkazem, že byl učiněn pokus o doručení a že byla výzva k vyzvednutí zásilky vhozena do jejich schránky. Krajský soud měl podle nich hodnotit, zda Česká pošta učinila vše, aby zásilku doručila. Podle stěžovatelů je velmi pravděpodobné, že si poštovní doručovatelka usnadnila práci při doručování zásilek (tedy zde při doručení prvostupňového rozhodnutí), jejichž adresátů bylo více než 1000 tím, že (alespoň ve většině případů) odtrhala ústřížky, *pro forma* vše vyplnila a doručenký vrátila na pobočku České pošty, aniž by učinila jakýkoliv pokus o doručení.

[14] Z výše uvedených důvodů se stěžovatelé domáhají zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Jelikož se ztotožňuje se závěry krajského soudu, navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených

pokračování

(§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[17] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatelů o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť po nezbytném poučení účastníků řízení, předložení soudního a správního spisu a vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti přikročil k samotnému meritornímu posouzení kasační stížnosti. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Stěžovatelé předně rozporují závěr krajského soudu, že byly splněny zákonné podmínky, aby mohla v jejich případě nastat fikce doručení prvostupňového rozhodnutí dle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004. To zdůvodňují tím, že písemnosti jim nebyly vhozeny do jejich uzamykatelné schránky (P. O. Boxu) ani domovní schránky, ale byly vráceny prvostupňovému orgánu.

[20] Touto otázkou se zabýval rozšířený senát rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 – 41 (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde se k této otázce uvádí, že „[n]a uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda následně došlo ke vhození uložené písemnosti do schránky adresáta. Tato povinnost má za účel určité zvýšení komfortu adresátů, vzhledem k tomu, že její realizace je vázána na řadu podmínek, nelze při jejím nesplnění dovozovat to, že by doručení fikcí nenastalo. Rozšířený senát si je vědom toho, že právní úprava fikce doručení představuje značný zásah do práva občanů na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Toto omezení základního práva může být přípustné, pokud je to nezbytné pro ochranu důležitého veřejného zájmu a práv a svobod ostatních občanů. To je v daném případě podle názoru rozšířeného senátu naplněno, neboť fikce doručení, jejímž účelem je zabránit, ‘aby účastníci řízení nemohli nepřebíráním písemností bez relevantního důvodu bránit postupu soudního řízení a prodlužovat tak jeho délku, není s principem právní jistoty v žádné kolizi‘ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2013, sp. zn. III.ÚS 272/13). Rozšířený senát si je rovněž vědom toho, že smyslem jakékoliv právní fikce je umožnit, aby se za existující považovala situace, která je zjevně v rozporu s realitou a která dovoluje, aby z ní byly vyvozeny odlišné právní důsledky než ty, které by plynuly z pouhého konstatování faktu. Z tohoto důvodu představuje nástroj výjimečný, striktně určený k dosažení právní jistoty jako jednoho z hlavních ústavních postulátů v podmínkách právního státu. Aby přitom mohla splnit svůj takto vymezený účel, musí respektovat všechny náležitosti, které s ní zákon spojuje. Jen v takovém případě je soud oprávněn její naplnění konstatovat‘ (nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 10. 2015, sp. zn. IV. ÚS 883/15). Rozšířený senát má však za to, že zákonné požadavky pro vznik fikce doručení jsou splněny i v případě, že z některého důvodu k následnému vložení doručované písemnosti do schránky adresáta nedošlo. Podmínkou ústavnosti institutu doručení fikcí je rovněž prostředek zajišťující proporcionalitu zásahu do práv účastníků řízení prostřednictvím zohlednění situací, kdy si adresát uloženou zásilku bez svého zavinění nemohl vyzvednout z objektivních důvodů. Takovým prostředkem je možnost požádat o určení neplatnosti doručení dle § 24 odst. 2 správního řádu“ (zvýraznění přidáno).

[21] Ačkoli rozšířený senát připustil určitou problematičnost situace, kdy po uplynutí desetidenní lhůty není zásilka vhozena do schránky adresátů této písemnosti, na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 to nemá vliv. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že újma, která stěžovatelům mohla vzniknout, byla snížena tím, že fakticky se prvostupňové rozhodnutí dostalo do jejich sféry před uplynutím lhůty k podání odvolání [stěžovateli a) zbývalo do konce této lhůty 12 dní, stěžovatelce b) 6 dní]. Proto měli stále čas podat včasné odvolání. Navíc z důvodu časové tísně mohli prozatím podat blanketní odvolání.

[22] Stěžovatelé dále uvádí, že dostatečným způsobem zpochybnili, že ve schránce výzvu k vyzvednutí zásilky nenalezli, a proto není možné vycházet z údajů na doručenkách. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že předně není pravdou, že stěžovatelé předložili čestné prohlášení tří lidí (jak uvádějí v kasační stížnosti), kterým nebylo oznámení o uložení zásilky vloženo do poštovní schránky a nebyla jim dána možnost se seznámit s prvostupňovým rozhodnutím. Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že stěžovatelé v žalobě uvedli, že k prokázání této skutečnosti navrhuji jako důkaz čestné prohlášení J. S. (tedy jedné osoby). Není však zřejmé, jaká další dvě čestná prohlášení mají na mysli. Krajskému soudu totiž předložili (kromě prohlášení J. S.) jen čestné prohlášení Ing. M. H. [dcery stěžovatele a) a sestry stěžovatelky b)]. To však mělo sloužit k prokázání jiné skutečnosti, konkrétně toho, že se stěžovatelé až od ní dozvěděli, že jí bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno na adresu jejího bydliště do Rakouska.

[23] Ani čestné prohlášení J. S. však není způsobilé vyvrátit údaje na doručenkách. I kdyby skutečnost, že jiný adresát prvostupňového rozhodnutí neobdržel výzvu k vyzvednutí zásilky, byla prokázána svědeckou výpovědí, nedosvědčovalo by to, že tuto výzvu neobdrželi ani stěžovatelé. Může to být toliko indicií, že v uvedeném poštovním okrsku se již vyskytl problém s doručováním písemností. To samé platí o vyjádření stěžovatele a) před krajským soudem, že se problémy s doručováním písemností v jejich obci opakují. Uvedené však nemá způsobilost prokázat tak rozsáhlé a intenzivní problémy s doručováním, které by nasvědčovaly vadě při doručení zásilky stěžovatelům.

[24] Nejvyšší správní soud nevyhověl návrhům na provedení listinných důkazů, a to tiskové zprávy ČTU, poštovního věstníku ČTU nebo článku z webových stránek www.tn.cz (v podrobnostech viz odstavec [12] tohoto rozsudku). Tvrzená skutečnost (tedy že se v celé České republice vyskytující problémy s doručováním písemností prostřednictvím České pošty), k jejímuž ověření byly tyto důkazy navrhovány, nemá relevantní souvislost s předmětem nynějšího řízení, jímž je otázka tvrzených vad doručování konkrétních písemností stěžovatelům konkrétní pobočkou České pošty. Kromě toho navrhované důkazy nemají ani časovou souvislost s projednávanou věcí (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89).

[25] Tvrzení, že si poštovní doručovatelka práci při doručování prvostupňového rozhodnutí (jehož adresátů byl více než 1000) ulehčila tím, že odtrhala ústřižky, *pro forma* vše vyplnila a doručenky vrátila na pobočku České pošty, aniž by učinila jakýkoliv pokus o doručení, je nepřípustnou námitkou, protože nemá svůj předobraz v žalobě. Z § 104 odst. 4 s. ř. s. a dispoziční zásady vyplývá, že již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání

pokračování

předcházel. Krajský soud totiž musí dostat příležitost se řádně a v úplnosti se všemi žalobními námitkami vypořádat. Pouze tehdy, pokud by stěžovatelka nemohla důvody v řízení před krajským soudem uplatnit, může o ně opřít svou kasační stížnost. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo, a proto se touto námitkou kasační soud dále nezabýval.

[26] Stěžovatelům lze v obecné rovině přisvědčit v tom, že měli zájem na tom, aby se s prvostupňovým rozhodnutím seznámili. Tímto *de facto* tvrdí, že pokud by výzvu k vyzvednutí zásilky obdrželi, jistě by si ji na poště ve lhůtě vyzvedli (o čemž svědčí také to, že se sami dostavili k prvostupňovému orgánu a rozhodnutí si vyzvedli). V situaci, kdy žádná z námitek směřujících ke zpochybnění údajů na doručenkách nebyla shledána důvodnou, není ani toto tvrzení samo o sobě způsobilé vyvrátit, že doručování písemností proběhlo tak, jak to vyplývá z doručenek.

[27] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že stěžovatelé dostatečným způsobem nezpochybnili údaje vyplývající z doručenek, a proto je třeba při posuzování otázky včasnosti podaných odvolání vycházet z údajů na nich obsažených. Z kopie zásilek obsahujících prvostupňové rozhodnutí kasační soud ověřil, že byly doručovány poštou na adresu stěžovatelů (M. X, M.). Na obálkách je zřetelně vyznačeno, že adresátům byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky včetně poučení a že zásilka byla uložena na poště ode dne 11. 8. 2016, fikce doručení rozhodnutí proto nastala v případě obou stěžovatelů podle správního řádu z roku 2004 v pondělí dne 22. 8. 2016.

[28] V tomto ohledu je třeba korigovat závěr krajského soudu, že fikce doručení nastala již dne 21. 8. 2016; v uvedený den k doručení dojít nemohlo, protože tento den připadal na neděli. Na běh lhůty dle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 se vztahují pravidla pro počítání času uvedená v § 40 téhož zákona. Případne-li tedy konec desetidenní lhůty pro nastoupení fikce doručení na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem této lhůty nejbližší příští pracovní den (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2008, č. j. 4 Ads 83/2008 – 39). Protože si adresáti zásilku nevyzvedli, zásilka byla dne 23. 8. 2016 odeslána zpět prvostupňovému orgánu. Ačkoli si stěžovatel a) zásilku převzal u tohoto správního orgánu dne 25. 8. 2016 a stěžovatelka b) si ji vyzvedla teprve dne 31. 8. 2016, samotné fyzické převzetí zásilek nemělo vliv pro určení počátku běhu lhůty k podání odvolání (ten nastal již dne 22. 8. 2016). Proto je správný závěr krajského soudu a žalovaného, že odvolání stěžovatele a), které podal dne 7. 9. 2016, stejně tak odvolání stěžovatelky b) učiněné dne 15. 9. 2016, jsou opožděná. Patnáctidenní lhůta k jeho podání stěžovatelům marně uplynula dne 6. 9. 2016 (ačkoli krajský soud nesprávně jako tento den označil 5. 9. 2016). Tato vada však neměla vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[29] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly takové náklady, které by

přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti. Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

[31] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatele a) i stěžovatelky b) jsou naplněny zákonné podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tento soudní poplatek (ve výši 1 000 Kč) uhradil každý ze stěžovatelů a k jeho připsání na účet Nejvyššího správního soudu došlo dne 23. 7. 2019. Vzhledem k tomu, že soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, neboť již rozhodl o věci samé, byly naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku, jak jsou vymezeny v § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Na základě výše uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že se každému ze stěžovatelů vrací zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč. Tyto soudní poplatky budou vyplaceny z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce, JUDr. Martina Purkyta, advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. srpna 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu